

CUPRINS

Partea I. MAGIA VIETII COTIDIENE

Introducere	9
1. Psihologia modelării destinului	17
2. Cele două fluxuri ale vieții	19
3. Cum se influențează reciproc atitudinea lăuntrică și cea exterioară	23
4. Posibilitatea unor transformări radicale	27
5. Influența gândirii asupra condițiilor de viață	28
6. Puterea tămăduitoare a gândului	34
7. Cum putem obține ca anturajul să ni se adapteze?	45
8. Aplicarea corectă a voinței	51
9. Direcționarea lumii sentimentale	53
10. Cum să creăm în jurul nostru o atmosferă plăcută?	59
11. Dominarea nervozității	64
12. Dezvoltarea energiei nervoase	69
13. Vindecarea personalității suferinde prin slujirea semenilor	75
14. Secretul popularității	81
15. Cum putem trăi în armonie cu ceilalți oameni?	86

16. Magia prieteniei	91
17. Încrederea în sine	98
18. Dezvoltarea încrederii în sine	102
19. Dominarea timidității	104
20. Cum să ne învingem proasta dispoziție? Magia poziturilor	112
21. Rolul schimbării mediului	118
22. Oameni pozitivi și oameni negativi	123
23. Dominarea fricii	129
24. Scopul vieții	134

Partea a II-a. MAGIA LUMINII

Cercul lui Cronos	139
Sutrelor luminii	161
Cuvintele vrăjite ale luminii	179

1

PSIHOLOGIA MODELĂRII DESTINULUI

Existența umană se desfășoară între două puncte extreme: trecutul și viitorul. Peregrinăm cu toții dinspre misteriosul trecut, către un viitor necunoscut. Puțini sunt cei care știu – mai bine zis, numai niște entități cu totul excepționale pot conștientiza – de unde venim și încotro ne îndreptăm. Omul, în general, se luptă pentru realizarea năzuințelor sale terestre, fiind închis între două bariere: cea a nașterii și cea a morții. El trăiește cu sentimentul că este nevoit să-și înghesuie în acest scurt interval toate speranțele, toate ambițiile, toate dorințele de iubire. Pentru a-și transforma în realitate un scop cețos, căruia îi dă numele de „fericire“, omului nu-i stă la dispoziție decât străfulgerarea unei clipe de existență.

Cu toate că această atitudine este, în esență, eronată, deoarece nu ne apropie niciodată de scopul dorit, totuși în

ea se ascunde un sâmbure transcendentă, înrădăcinat în memoria inconștientă a sufletului. Acest sâmbure este intuirea importanței incarnării care se află acum în curs.

Modelarea destinului, dobândirea dominației asupra soartei constituie o luptă neîntreruptă împotriva determinării, adică este *lupta spiritului nostru împotriva materiei și demonilor*. Materia ne apasă pe dinafară, iar demonii se dezlănțuie în noi. Determinarea se realizează în destinul nostru exclusiv în măsura și în modul în care comportamentul nostru lăuntric o evocă, și în care caracterul nostru i se supune.

Destinul care se desfășoară acum nu se consumă în trecut și nici în viitor, ci în prezent. În acest punct au loc diferitele procese definitorii. În această secvență se face prelucrarea trecutului și modelarea viitorului. Deci mereu și pretutindeni, prezentul este viața. *Prezența* luptătoare, lucidă ne este singura șansă de autoeliberare.

Forma de existență în care ne ducem zilele constituie cea mai apropiată sarcină pe care o avem de rezolvat. Nu putem deveni stăpânii propriului destin decât învingând teama. Fără să ne sublimăm forțele îngreunate, nu putem zbura către planuri mai eterice, unde condițiile de viață sunt mult mai puțin dureroase. Nu putem zări tainele existenței decât dacă scăpăm de orbire.

Prezentarea magiei vieții cotidiene dorește să-i ajute pe cei interesați în aplicarea unor metode prin care pot desghioaca măruntele, chinuitoarele încurcături care îi

înlanțuie de nimicnicia, insuccesele și supărările vieții cotidiene. Poate că, în fața imaginației care contemplă cerul, aceste legăminte mărunte par numai ca niște fire de ață, cu care Guliver fusese ținut la pământ de către liliputani. Dar dacă omul începe să tragă de ele, va constata că îi pătrund în carne, că este incapabil de a se elibera din strânsoarea lor și că a fost aproape total imobilizat. Dacă reușește să le desfacă, el se va avânta deasupra încurcăturilor și prăpăstiilor destinului său și va deveni suveran acolo unde fusese un prizonier înfrânt.

Trebuie subliniat că nici un moment nu este vorba numai de descoperiri pur teoretice – deși acestea nu vor lipsi – nefiind însă singurele. Teoria apare în acest studiu ca un element indispensabil, însă ea se realizează numai prin fapte. Transformarea în fapte înseamnă că metodele prezentate se vor întretese cu momentele vieții noastre, cu cele mai banale preocupări și acțiuni pe care le vom întreprinde în relațiile cu oamenii și cu noi înșine. Ele își vor găsi aplicarea atât în lumea gândurilor și sentimentelor, la fel ca și în acțiunile noastre.

2

CELE DOUĂ FLUXURI ALE VIEȚII

Fiecare om are o conștiință de sine, dar de cele mai multe ori o zădărnicește, urmărind niște scopuri eronate.

Valoarea ei este scăzută prin egolatrie, prin acordarea unei importanțe exagerate propriei persoane și prin dorința nerealizabilă ca, în destinul său, îmbunătățirile să fie aduse brusc de potrivirea norocoasă a condițiilor exterioare. Nici puterea, nici bunăstarea, dar nici știința sau înțelepciunea nu sunt daruri acordate benevol de natură. Nu există realizare lăuntrică sau exterioară care să nu fi fost precedată de mari eforturi. „Succesul“ omului de succes rezidă în capacitățile sale, în comportamentul său, în puritatea năzuințelor sale. Omul care se bucură de „popularitate“ îndeplinește instinctiv, dar cu multă exactitate, cerințele necesare în vederea unei realizări de acest soi. Tot la fel și omul ahtiat după o glorie lăuntrică, își va grupa în așa fel forțele, încât victoriile sale să aibă loc pe acest tărâm. Desigur, aceasta este o ambiție superioară, însă ea se realizează cel mai greu. Ea cuprinde rezolvarea cu succes a îndatoririlor ce ne sunt puse în față în lume, stabilirea unui perfect echilibru lăuntric, neutru în toate direcțiile, fără o pasivitate neroditoare. Dar asupra acestei teme vom reveni mai târziu.

Viața este străbătută de două fluxuri: unul este negativ, pasiv și lipsit de succes, celălalt este pozitiv, activ și plin de succes. Atunci când vorbim de succes și de insucces, nu înțelegem doar reușita în societate sau eșecul ei, ci *atitudinea rodnică sau nerodnică, cu care năzuim spre realizarea idealurilor noastre.*

Oportuniștii, sufletele de slugă, lipsite de curaj, care își păzesc ciolanul de-o clipă, sunt antrenați în fluxul negativ al

vietii. Personalitățile magice, creatoare de destin, stăpâne pe soarta lor, își iau puterea din forțele fluxului pozitiv.

Vorbim despre magie. Teorema cum că „astrele înclină dar nu determină“, precum și referirea misterioasă, care spune că: „înțeleptul este stăpân pe astrele sale“ își găsesc adevăratul înțeles numai în lumea magiei, *căci determinarea se sfârșește acolo unde începe magia.* Determinarea se referă la lumea efectelor realizate. Magia influențează cauzele indivizibile, ea transformă natura cauzelor, din care rezultă apoi efectele. Magia poate să-l facă pe om să creeze nu numai prin forța procreatoare, ci și prin cea a intelectului său. Să dea ființă vieții din lumea ideilor, formând viața, care se manifestă și devine realitate fizică, modelându-ne decisiv soarta. Această abilitate, în funcție de direcția în care este aplicată, are puterea de a lega sau de a elibera. Ea se poate implica în fenomene, sau se poate retrage din ele.

Teroarea astrelor nu ne poate sili să rămânem doar niște figuranți speriați și bâlbâiți ai vieții, decât atâta timp cât dăm crezare gândului că în viață există și roluri de figurație, atâta timp cât credem că există o situație, o opreliște fizică sau o dificultate, care ne poate împiedica în realizarea mării opere a vieții noastre, cu condiția să vrem să realizăm această mare operă, pe care oricine o poate realiza, într-o formă sau alta. Oricine poate deveni centrul luminos, fierbinte, salvator de vieți și înnoitor de vieți, al unui cerc de forță, din care alții își dobândesc putere și a

cărui lumină este multiplicată prin legea reflexiei. Poate deveni cel care radiază lumina, cel care încălzește atmosfera din jur și, în această căldură, prin inspirații miraculoase, însăși propria lui lumină devine incandescență.

Cei mai mulți dintre oameni nu sunt decât niște copaci înrădăcinați în solul lor. Ei rabdă să fie însemnați de climă, de ambianță ori de locul de muncă cu niște pecetei determinante. Nu numai culoarea pielii, a părului, a ochilor, ci chiar și modul lor de a gândi, de a trăi se supune cu toate vibrațiile acestei influențe, depinzând în toate de ea. Este evident că nimeni nu se poate sustrage total de sub aceste influențe. Totuși, omul se poate înălța deasupra lor.

Un copac nu-și poate schimba mediul. El trebuie să rămână în solul în care l-au implantat rădăcinile.

Omul poate părăsi un mediu apăsător, steril, care îi împiedică dezvoltarea. El își poate schimba mediul. Însă pentru a face acest lucru, el trebuie să cunoască cu precizie legile care îi domină destinul și personalitatea.

Când intelectul nostru și-a găsit idealul, acest ideal, devenit scop al vieții, ne atrage ca un magnet. Înaintăm către el, într-un spațiu scurtat, într-un timp concentrat, căci contactul cu el ne atrage și acaparează energiile noastre imaginative, adică magice. Aceasta înseamnă că forțele, pe care le-am fi putut utiliza pentru ridicarea unor diguri, se retrag de acolo cu încetul și se revarsă în alte canale noi. Prin această regurare, semnele de interdicție și coșmarurile

întrupate, atât de fixe până atunci, se dezumflă ca niște baloane din care aerul s-a eliberat.

În cele ce urmează, vom prezenta detaliat legitățile, prin aplicarea cărora putem obține rezultate în orice domeniu al vieții. Celor care, aparent, nu sunt capabili de a aplica aceste legi, din cauza unor piedici psihice invincibile sau din alte cauze lăuntrice, le vom da instrucțiuni practice, privind modul în care ei își pot învinge slăbiciunile care le îngreunează dezvoltarea.

3

CUM SE INFLUENȚEAZĂ RECIPROC ATITUDINEA LĂUNTRICĂ ȘI CEA EXTERIOARĂ

Psihogeneza unei vieți reușite are întotdeauna o dublă natură. Se împarte într-o latură lăuntrică și una exterioară. Metoda corectă pune, deci, un accent deosebit pe o preocupare egală privind formarea lumii noastre lăuntrice și a celei exterioare. Dezvoltarea voinței, a puterii de concentrare, a imaginației, a cunoștințelor de caracterologie, a autoanalizei și a interpretării simbolurilor, sunt considerate tot atât de importante ca și respectarea unor condiții în comportamentul exterior. *Aceasta, deoarece cuvintele și mișcările noastre sunt tot atâtea ritualuri involuntare, care fac să pornească anumite forțe și provoacă diverse efecte*

din partea mediului nostru, ca, în final, să ne influențeze și pe noi înșine.

Dacă comparăm între ei doi oameni, dintre care unul este un așa-numit „actor principal“ al vieții, adică un om „norocos“, creativ, avântat și popular, iar celălalt o figură care se strecoară prin umbră, chinuit de neîncredere, un caracter de „ghinionist“, vom vedea că în structura celor doi, în comportamentul lor general, apar deosebiri fundamentale.

Ghinionistul nu încetează să se plângă și să-și povestească necazurile. Uneori se simte atât de jignit, încât își trece sub tăcere durerile, sufocat, însă albia gândurilor sale este plină-ochi de nemulțumire. Expresia feței, ținuta corporală, toți porii lui emană doar plângeri. Când povestește ceva, își împănează relatarea cu observații pesimiste. Acolo unde ar fi nevoie de hotărâre și avânt, el vorbește, de obicei, la modul condițional. „Dacă s-ar putea...“ „Dacă eventual...“, „Poate că...“, „Nu sunt prea sigur dacă...“, „Să mai așteptăm... cine știe...“ – sunt expresiile sale favorite.

Omul „norocos“ este senin și hotărât. Nu se plânge niciodată. Nu se văicărește nici când este lovit de o nenorocire. Nu-și enervează apropiații cu „recitative“ despre necazurile sale, intuind că așa ceva nu conține nici un element constructiv. Dacă discută cu cineva despre problemele proprii, își alege un confident în care vede condițiile necesare de a primi un ajutor. Căci solidaritatea

este temelia de bază a conviețuirii umane. Nimeni nu poate trăi închis numai în sine. În anumite momente ale vieții, fiecare are nevoie de un schimb de păreri, de manifestarea propriilor gânduri, de inspirații, pe care nu le poate obține decât din partea unei alte persoane cu gândire complementară față de a sa. Dar nu cere acest serviciu oricui, numai celui de la care îl poate primi. Văicăreala, proasta dispoziție proiectată asupra fenomenelor vieții, veșnica reamintire a traumelor pe care le-am suferit ne face asemănători cu cerșetorul care se alătură pe stradă unor oameni grăbiți și preocupați și încearcă să-și acopere necesarul de finanțe din niște pomeni aruncate în silă. Nici cerșetorul care zace contorsionat la colț de stradă, cu o figură chinută și tăcută, nu dobândește decât niște mărunțiș, abia suficient pentru supraviețuirea sa mizeră, dar acest lucru nu-i schimbă cu nimic starea și poziția. O asemenea comportare n-a provocat încă niciodată vreo acțiune decisivă care să-l ridice pe cerșetor într-o situație de excepție. *Atitudinea este însuși destinul; **ritualul** cu care evocăm și ne însușim un mod de viață.*

Omul „norocos“ vorbește declarativ. El își fixează scopuri pe care le poate atinge dacă depune eforturile necesare. Încrederea sa nu este un optimism ireal, ci convingerea că realizarea idealurilor sale depinde, în cea mai mare parte, de el însuși.

Ghinionistul aplică, în orice situație, o tactică de amânare. Îi place să aștepte acțiunile celorlalți înainte ca